

## SALSES, CASTELL DE FRONTERA

Mentre són de frontera,  
quanta vida!  
Soldats, cavallers, canons, intendència.  
Cada pam val una vida,  
cada turó un regiment.  
I després,  
moguda la frontera,  
el castell es buida i esdevé només un nom,  
un museu, amb bona sort.  
Així,  
aquestes teories en què gasto tanta vida;  
petits càlculs que ara semblen  
batalles, combats, escaramusses,  
jocs a vida o mort per decidir el futur  
i esbrinar la veritat,  
què seran, dintre d'anys?  
Certs o falsos,  
seran silenci i aigües mortes.  
Ningú no s'hi jugarà la vida.  
Seran plàcids racons per al vent i la història.  
Ja no seran frontera.

## CASTELLORIZO, ILLA DE FRONTERA

A Vladimir de Semir

Aquest vent càlid, com un paper secant,  
com una esponja eixuta,  
deshidratant la història, xuclant la vida escassa  
que queda en aquesta illa!  
Cada cop més fràgil, com una fulla seca,  
com una flor marcida  
perduda entre les pàgines de pergami del vent,  
sense el consol de l'ombra!  
Potser closca d'ametlla, potser pinyol d'oliva  
—només et feia viure  
la saba de la hipòtesi: la tensió, el conflicte  
(més que real, possible)  
entre dos mons. Llavors eres algú, podies  
intervenir, jugar  
algun paper. Ja no. Les runes no són pas  
les pedres d'un castell,  
la desolació d'espais irrespirables,  
sinó només això,  
això tan invisible: l'estèril impotència,  
ja no comptar per res  
sinó com a paisatge per a erudits i càmeres  
de televisió.  
Ah, sobreposar-se a tanta deixadesa  
i saber mirar  
el port amb les cinc barques, la pau fossilitzada,  
el tedi transparent,  
l'enigma cara a cara!

## JUDICI FINAL

És l'hora del gos i de l'ombra. Si em poso a pensar  
sóc un talp en el túnel del temps:

puc veure els meus ossos, entrar com un cuc  
en la cúpula groga del crani,  
trobar-hi la brisa i el fòsfor, la pedra foguera,  
salnitre i carbó i els meus ulls infantils.

Però Tu, hi seràs?

Vindràs a la pluja de pols quan s'assequi el cervell,  
jugaràs com un nen a la sorra que en resti,  
o bé em retrauràs que entre lletres i nombres  
hagi robat tant de temps a l'amor?

Entro en el buit de les conques  
que van recollir, fluvials, devessalls de beïlesa:  
no tot fou perdut,

allà vaig saber que era etern i exultava  
—vindràs a retreure'm que massa sovint  
hagi apartat de l'horror la mirada?

M'he buidat per omplir-me de Tu.

T'he donat tots els mots i t'escolto.

Parla!

Vindràs a jutjar, o l'oblit serà etern?

## PARADOXA I MÚSICA

### I

Que vinguin els mots més estranys,  
benvinguts!  
Avui no poso ordre,  
que vagi cadascun al lloc on vulgui  
i toqui timbals o platerets o dissonàncies.  
Només demano que m'eixordin.

### II

Ací no mano jo.  
És ella,  
qui arriba i posa ordre.  
Jo em limito,  
amb escombres de sintaxi i de prosòdia,  
a fer dissabte del que queda del seu pas,  
a treure pois dels mots,  
a arrengrerar paraules en els versos.  
No em feu cas,  
conservo la memòria del seu pas  
quan ella ja no hi és,  
la poesia.

### III

Per buscar la rima m'he distret d'aquest poema,  
i el poema ha canviat: hi ha entrat de cop la lluna plena  
— i ara, què puc fer-ne? El que diria ja no hi cap:  
tot ho omple aquesta lluna,  
alta, roja, inoportuna,  
i el poema s'ha esfumat.